Un ‘gran’ espectacle

Els actors i cantants, en plena escena de ‘West Side story’ Foto: LLUÍS SERRAT.

Aquesta no és una crònica d’arribar i moldre. Del musical A bit of Broadway, que va omplir el cap de setmana tres funcions seguides al Teatre Municipal de Girona, en vaig poder seguir la gènesi i evolució durant més d’un any, així com les esperances, il·lusions, esforç, talent i obstinació dels seus creadors i intèrprets, a més d’algunes frustracions, llàgrimes o cops de cap contra la tossuda realitat, sovint tan dura com una paret de ferro. Parlem, resumint, d’una peça d’orfebreria que va impressionar no només per la seva brillantor, sinó també per l’edat de la vintena d’actors que van saltar a l’escenari, entre 12 i 18 anys, a banda de l’orquestra que va tocar en directe, també amb alguns alumnes joveníssims de l’Escola de Música Moderna de Girona. Si haguéssim clos els ulls i ens haguessin dit que allò era el projecte d’una companyia professional ens ho hauríem cregut.

A bit of Broadway no surt del no-res. És la segona part d’un primer musical, On blue, també estrenat al Municipal per alguns dels mateixos joves actors. Comparant els dos espectacles, el d’ara l’ha superat amb escreix, perquè temes immortals de My fair lady, West Side story i The sound of music van ser interpretats amb tanta suficiència que alguns espectadors es preguntaven, en els primers minuts, si allò era playback o realment els joves actors eren capaços no només de fer totes les veus que exigeixen compositors com Rodgers, Bernstein, Hammerstein, Sondheim i Porter, sinó també de ballar coreografies a l’altura dels musicals originals.

L’obra, a més, assumia el repte d’unir moments memorables de deu grans musicals del segle XX amb un guió que té un encant especial perquè, de fet, està basat en moltes de les pròpies experiències d’aquests estudiants de teatre i de cant al local d’assaig. Frases dites un dia entre ells apareixien, per art de màgia, en la següent versió del guió que rebien uns dies després. El ritme i les transicions, doncs, entre els diferents números musicals va ser determinant per al triomf artístic de l’obra. L’espectador veia, somreia i tenia, sobretot, empatia amb les discussions, les cançons que cantaven entre ells, les petites històries d’amor adolescent, les abraçades, un petit càsting improvisat i brillant, fragments de Shakespeare i Don Juan Tenorio i al·lusions a la seva passió per la interpretació.

De gustos no hi ha res escrit, però el fragment que més em va impactar ser el deThe sound of music

(Sonrisas y lágrimas) que va acabar amb un festival musical, aquell Do, re, mi que encara ressona a les muntanyes dels Alps gràcies a Julie Andrews, cantat i acompanyat pel públic amb un final, deixeu-m’ho dir, apoteòsic, sense desmerèixer la resta.

El pitjor de tot plegat seria que aquest xou i tot l’esforç que ha comportat des del 2016 no es pogués tornar a reviure. Afortunadament es representarà segur a la Bisbal i Torroella, i esperem que a més llocs.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 23-01-2018 Pàgina 33

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1325904-un-gran-espectacle.html